

Środa, 10 marca 2010 r.

Sprawozdanie roczne 2008 na temat WPZiB

P7_TA(2010)0060

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2008 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. (2009/2057 (INI))

(2010/C 349 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2008 r., przedstawione Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności tytuł V zmienionego w ten sposób Traktatu o Unii Europejskiej – „Postanowienia ogólne o działaniach zewnętrznych Unii i postanowienia szczególne dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa”,
 - uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. oraz sprawozdanie w sprawie wdrażania ESB przyjęte w dniu 11 grudnia 2008 r.,
 - uwzględniając wyżej wspomiane porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami,
 - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie sprawozdań rocznych dotyczących WPZiB za lata 2006 i 2007, odpowiednio z dni 5 czerwca 2008 r. ⁽²⁾ i 19 lutego 2009 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie instytucjonalnych aspektów utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0023/2010),
- A. mając na uwadze, że w ostatnich dziesięcioleciach wzrosła rola Unii Europejskiej jako podmiotu liczącego się na arenie międzynarodowej oraz mając na uwadze, że potrzebne są dodatkowe środki finansowe oraz nowe podejście, aby UE mogła działać wspólnie i podejmować światowe wyzwania w demokratyczny, spójny, konsekwentny i skuteczny sposób,
- B. mając na uwadze, że w stosunkach zewnętrznych Unia Europejska rozwija cele swojej polityki zagranicznej, umacnia i propaguje swoje wartości i interesy, wnosi wkład w ochronę swoich obywateli oraz wspiera te wartości na świecie, mając na celu przyczynienie się do pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju naszej Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w tym poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych, mając na uwadze, że propagowanie praw człowieka, zwłaszcza powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, znajduje się w centrum działań zewnętrznych UE, a także mając na uwadze, że karta praw podstawowych jest obecnie wiążąca w odniesieniu do zewnętrznych działań UE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0254.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0074.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0057.

Środa, 10 marca 2010 r.

- C. mając na uwadze, że w związku z traktatem lizbońskim działania zewnętrzne Unii jako całości, w tym WPZiB, zyskują nowy wymiar, co wraz z osobowością prawną UE oraz istotnymi innowacjami instytucjonalnymi, zwłaszcza powołaniem sprawującego podwójną funkcję wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela Unii do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa („Wiceprzewodniczący/Wysoki Przedstawiciel”) oraz ustanowieniem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), mogłoby decydująco wpłynąć na spójność, jednolitość i skuteczność działań zewnętrznych Unii oraz w istotny sposób zwiększyć jej wpływ na arenie międzynarodowej,
- D. mając na uwadze, że potrzebne są dalsze starania, aby poprawić szybkość reagowania UE na kryzysy polityczne i konflikty regionalne; mając na uwadze, że obecne mechanizmy podejmowania decyzji i finansowania mogą hamować szybkie i kompleksowe reagowanie oraz mając na uwadze, że należy znaleźć sposoby dalszego ograniczenia i odchodzenia od zasady jednomyślności,
- E. mając na uwadze, że istotne jest właściwe określenie wspólnych interesów europejskich i działanie zgodnie z nimi dla realizacji celów działań zewnętrznych Unii, a w szczególności celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB); mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma również, aby wszystkie przyjęte strategie polityczne i podejmowane działania były zgodne z prawem międzynarodowym, w tym z zasadami ustanowionym w Karcie ONZ,
- F. mając na uwadze, że promowanie pokoju, praw człowieka oraz praworządności na świecie należy do głównych celów polityki zewnętrznej UE,
- G. mając na uwadze, że traktat lizboński uprawnia Wiceprzewodniczącego/Wysokiego Przedstawiciela do udzielania Radzie i Komisji pomocy w zapewnianiu spójności między poszczególnymi dziedzinami działań zewnętrznych oraz między działaniami zewnętrznymi a innymi obszarami polityki Unii,
- H. mając na uwadze, że z wejściem w życie traktatu lizbońskiego Unia Europejska wykonuje wszystkie prawa i wypełnia wszystkie obowiązki Wspólnoty Europejskiej, jednocześnie nadal wykonując dotychczasowe prawa i wypełniając obowiązki UE,
- I. mając na uwadze, że nowe wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa wymagają położenia silniejszego nacisku na wzmocnienie, łączenie i równoważenie różnych instrumentów cywilnych i wojskowych z całej gamy działań związanych z zapobieganiem konfliktom, rozwiązywaniem konfliktów, zarządzaniem kryzysowym i budową pokoju,
- J. mając na uwadze, że około 10 lat po zapoczątkowaniu europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO), w którym to okresie rozmieszczono około 23 misje na obszarach kryzysowych, należy wzmocnić potencjał wojskowy i cywilny oraz skonsolidować struktury, tak aby odpowiednio odzwierciedlić rolę, jaką wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) odgrywa we wspieraniu WPZiB oraz w zapewnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego,

Zasady regulujące europejskie działania zewnętrzne

1. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel i podległe jej służby do opracowania – w celu pogłębienia wspólnej strategicznej koncepcji Unii – spójnej strategii polityki zagranicznej UE, w oparciu o cele i zasady ustanowione w art. 21 TUE; jest zdania, że strategia taka powinna jasno określać wspólne interesy bezpieczeństwa UE i w ten sposób służyć jako ramy odniesienia dla tworzenia polityki, a także formułowania, finansowania, wdrażania i monitorowania działań zewnętrznych UE; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do pełnego włączenia właściwych organów Parlamentu Europejskiego we wszelkie działania tego typu; jest przekonany, że dwie wiodące zasady takiej strategii powinny tworzyć: koncepcja bezpieczeństwa ludzi, określona w madryckim sprawozdaniu z 2007 r. grupy studyjnej ds. bezpieczeństwa ludzi, oraz koncepcja odpowiedzialności za ochronę, zdefiniowana w 2005 r. w dokumencie końcowym szczytu światowego;

Sprawozdanie roczne Rady w sprawie WPZiB za rok 2008

2. z zadowoleniem przyjmuje wyrażaną przez Radę ambicję przyjęcia bardziej strategicznego, tematycznie ukierunkowanego i usprawnionego podejścia do spraw z zakresu WPZiB przy sporządzaniu sprawozdania za rok 2008; pochwała również wprowadzenie przez Radę bardziej przejrzystej struktury, z głównymi rozdziałami dotyczącymi działań prowadzonych w przeszłości oraz, w szczególności, przyszłych perspektyw w dziedzinie WPZiB; zauważa też w sprawozdaniu poprawę w zakresie opracowania regionalnego kontekstu działań zewnętrznych;

Środa, 10 marca 2010 r.

3. raz jeszcze podkreśla, że zakres sprawozdania nie powinien być ograniczony po prostu do opisu działań z zakresu WPZiB, ale powinien stwarzać okazję do nawiązania dialogu z Parlamentem Europejskim w celu rozwijania bardziej strategicznego podejścia do WPZiB; zaleca, aby roczne sprawozdanie dotyczące WPZiB zostało przekształcone w roczne sprawozdanie omawiające wdrażanie i oceniające skuteczność strategii polityki zagranicznej UE, oceniające jej skuteczność i nakreślające kierunki na przyszłość; zaleca ponadto, aby w sprawozdaniu takim wprowadzono więcej odniesień do potrzeb budżetowych i wpływu finansowego działań zewnętrznych;

4. wierzy w wartość dodaną przyjęcia szerszego i bardziej wszechstronnego podejścia do sprawozdań rocznych z WPZiB, a w szczególności ich rozdziałów dotyczących regionalnych grup i partnerów oraz wzajemnych powiązań misji WPZiB/WPBiO z innymi instrumentami promującymi rolę UE jako partnera na arenie międzynarodowej; uważa, że przyjęcie takiej perspektywy umożliwi m.in. lepszy ogląd całości wkładu finansowego z budżetu UE w danym regionie;

5. ponownie wyraża stanowisko, że w celu wzmocnienia demokratycznej legitymacji WPZiB właściwe organy Parlamentu powinny być proszone o opinię na temat uruchamiania misji w ramach WPBiO oraz że decyzje powinny w stosownych przypadkach uwzględniać stanowiska przyjęte przez Parlament i zawierać odniesienia do nich; uważa, że takie konsultacje powinny obejmować informacje o przesłankach obranego trybu działania oraz wyjaśnienie, w jaki sposób dana misja wiąże się z odpowiednimi działaniami unijnymi i międzynarodowymi, jakie ma skutki finansowe i jak współgra z innymi instrumentami UE;

Skutki traktatu lizbońskiego

6. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie traktatu lizbońskiego, który daje UE narzędzia do dalszego zwiększania jej roli i widoczności na arenie międzynarodowej; podkreśla w związku z tym zasadniczą rolę, jaką każde z państw członkowskich, Rada i nowa Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel muszą odegrać, aby nadać pisemnym postanowieniom traktatu formę konkretnych działań poprzez umocnienie stosunków UE z jej partnerami strategicznymi i ugruntowanie przywództwa na arenie stosunków wielostronnych; podkreśla znaczenie postanowień traktatu, zgodnie z którymi kompetencje Unii w zakresie WPZiB będą obecnie obejmować wszelkie dziedziny polityki zagranicznej i ogół kwestii dotyczących bezpieczeństwa Unii, w tym stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej, która może prowadzić do wspólnej obrony;

7. zauważa, że przewodniczący Rady Europejskiej zapewni „na swoim poziomie oraz w zakresie swojej właściwości reprezentację Unii na zewnątrz w sprawach dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa”; ostrzega jednak, że musi się to odbywać z zastrzeżeniem uprawnień Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Komisarz oraz przy pełnym uznaniu kluczowej roli pełnionej przez Komisję Europejską, nie tylko w ustanawianiu i utrzymywaniu *acquis communautaire* w zakresie stosunków zewnętrznych, lecz również w zapewnianiu zewnętrznej reprezentacji Unii, z wyjątkiem WPZiB;

8. z zadowoleniem przyjmuje funkcję, jaką pełnić będzie Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel, przewodnicząc Radzie do Spraw Zagranicznych oraz to, że jej przedstawiciel ma przewodniczyć Komitetowi Politycznemu i Bezpieczeństwa; oczekuje, że te nowe funkcje spowodują konsolidację kontaktów międzyinstytucjonalnych i będą sprzyjać bardziej stabilnemu dialogowi między instytucjami; zwraca się do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel o bazowanie na doświadczeniach pozyskanych w wyniku okresowych wystąpień ustępujących komisarzy ds. stosunków zewnętrznych i wysokiego przedstawiciela podczas sesji plenarnych Parlamentu oraz przed jego Komisją Spraw Zagranicznych, a także na zwyczajach nieformalnych spotkań, aby możliwe było nasilenie i prowadzenie regularnych, systematycznych i rzeczowych konsultacji z Parlamentem i jego właściwymi organami;

9. jest zdania, że połączenie międzyrządowych i wspólnotowych filarów i funkcji w jednym stanowisku Wiceprzewodniczącego/Wysokiego Przedstawiciela, który podlega zatwierdzeniu w drodze zbiorowego głosowania Parlamentu Europejskiego, może wzmocnić legitymację demokratyczną działań z zakresu WPZiB, pod warunkiem ustanowienia na wszystkich szczeblach i na równych prawach stałego dialogu strategicznego między Parlamentem, Radą i Komisją;

Środa, 10 marca 2010 r.

10. podkreśla, że państwa członkowskie powinny pracować w duchu wzajemnej solidarności politycznej dla osiągnięcia coraz wyższego stopnia zbieżności działań w obszarze WPZiB;

11. ponownie stwierdza, że w budżecie UE należy przeznaczyć odpowiednie środki finansowe umożliwiające UE odgrywanie aktywnej roli w świecie; z żalem zauważa, że odpowiednia część budżetu nadal jest niedostatecznie zasilana, i wyraża poważne zaniepokojenie wpływem niedofinansowania na zdolność Unii do prowadzenia wiarygodnej i aktywnej polityki zagranicznej; podkreśla potrzebę wyposażenia Unii w niezbędne środki finansowe umożliwiające spójne i odpowiednie reagowanie na nieprzewidziane wyzwania globalne i w związku z tym oczekuje, że zostanie poproszony o opinię na temat procedur przyznawania szybkiego dostępu do środka budżetowych Unii mających na celu pilne finansowanie inicjatyw z zakresu WPZiB, a także że zostanie w pełni zaangażowany w te procedury; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do opracowania jednocześnie skutecznej strategii komunikacyjnej służącej lepszemu informowaniu obywateli UE o celach i osiągnięciach WPZiB, i w związku z tym zdecydowanie wskazuje ponownie na znaczenie demokratycznej legitymizacji i kontroli polityki zagranicznej i bezpieczeństwa prowadzonej przez Unię Europejską;

12. ponownie wyraża swe zaniepokojenie brakiem przejrzystości oraz informacji, jeśli chodzi o finansowanie wspólnych kosztów operacji UE mających militarne lub obronne konotacje, gdyż mechanizm Athena nie umożliwi uzyskania pełnego oglądu wszystkich następstw finansowych, jakie mają misje prowadzone w ramach WPZiB; z zadowoleniem przyjmuje zatem utworzenie na mocy art. 41 ust. 3 TUE funduszu początkowego i apeluje o zasięgnięcie opinii Parlamentu na temat zarządzania tym budżetem, zgodnie z ogólnymi prerogatywami PE dotyczącymi WPZiB i WPBiO określonymi w art. 36 TUE; zwraca uwagę, że rosnący udział Parlamentu w określaniu, monitorowaniu i nadzorowaniu WPZiB wynika zarówno z wzajemnego połączenia WPZiB z WPBiO, jak podkreślono w art. 42 TUE, jak i ze wzmocnionego nadzoru parlamentarnego na poziomie krajowym i europejskim, przewidzianego w protokole nr 1 do TUE;

13. wzywa Radę, Komisję i Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do skorzystania z okazji – zaistniałej w związku z ustanowieniem ESDZ – do opracowania bardziej spójnej, konsekwentnej i skutecznej polityki zagranicznej; oczekuje w związku z tym, że podstawowe wartości i cele polityki zagranicznej Unii, takie jak poszanowanie i propagowanie praw człowieka, zapisane w prawnie wiążącej karcie praw podstawowych, oraz priorytety polityki zagranicznej Unii, takie jak zarządzanie kryzysowe i budowa pokoju, znajdą należyte odzwierciedlenie w strukturze ESDZ, obejmującej zasoby ludzkie; ponownie stwierdza, że przy ustanawianiu i w działaniu ESDZ należy zachować uprawnienia Parlamentu Europejskiego do demokratycznej i budżetowej kontroli;

14. zauważa, że traktat lizboński ma znaczące skutki dla WPZiB, przejawiające się w reorganizacji obowiązków administracyjnych, i w związku z tym wzywa Radę i Komisję do zadbania o to, aby efekt skali w zakresie struktur wsparcia doprowadził do ograniczenia kosztów administracyjnych;

15. podkreśla potrzebę wprowadzenia większej jasności co do kryteriów mianowania i oceny specjalnych przedstawicieli UE, biorąc również pod uwagę potrzebę zapewnienia równowagi płci; przypomina, że aktualnie Parlament nie ma możliwości zakwestionowania poszczególnych mandatów specjalnych przedstawicieli UE, gdyż środki przeznaczone na pełnienie takiego mandatu ujęte są w art. 19 03 06, który obejmuje wszystkie mandaty SPUE; apeluje zatem o wzmocnienie nadzoru parlamentarnego nad mianowaniem i ustalaniem mandatów specjalnych przedstawicieli UE oraz o kontrolę nad nimi; uważa, że odpowiedni specjaliści przedstawiciele UE powinni być stopniowo wycofywani, a ich funkcje powinni wypełniać pracujący w poszczególnych krajach szefowie delegacji UE, natomiast specjaliści przedstawiciele UE o obowiązkach na szczeblu regionalnym muszą pełnić funkcję koordynatorów i dostarczać wskazówek politycznych szefom delegacji UE w danych krajach, podlegającym Wiceprzewodniczącemu/Wysokiemu Przedstawicielowi, w celu zapewnienia spójności i jednolitości europejskich działań zewnętrznych; zwraca uwagę, że połączenie funkcji stanowi w tym względzie pierwszy – ale nie jedyny – krok, jakiego należy dokonać w celu stworzenia ekonomii skali oraz podniesienia skuteczności WPZiB; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do podjęcia kroków z myślą o powierzeniu specjalnym przedstawicielom UE zadania polegającego na koordynacji i dostarczaniu wskazówek politycznych również w odniesieniu do misji WPBiO należących do zakresu ich kompetencji;

16. zwraca się do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel, aby zasięgnęła opinii właściwej komisji Parlamentu w sprawie dokonywanych przez siebie nominacji na wysokie stanowiska w ESDZ, w tym stanowiska specjalnych przedstawicieli UE; postanawia poprosić niektórych specjalnych przedstawicieli UE oraz szefów delegacji o stawienie się przed właściwą komisją po ich powołaniu na stanowiska;

Środa, 10 marca 2010 r.

17. zauważa, że traktat lizboński obejmuje nowe procedury finansowe dotyczące WPZiB, wzmacnia dialog między Radą a Parlamentem na temat WPZiB poprzez wprowadzenie dwóch debat rocznych z udziałem Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel oraz szczegółowo określa rolę i obowiązki Parlamentu w odniesieniu do WPBiO; w związku z tym wzywa do przeglądu i poszerzenia obowiązujących porozumień międzyinstytucjonalnych, z udziałem Komisji Spraw Zagranicznych PE, tak aby zapewnić sprawne i skuteczne wdrożenie procedury budżetowej, procedury konsultacji i procedury kontroli w przypadku WPZiB i WPBiO oraz poprawić dostęp do informacji sensytywnych; w związku z tym zwraca szczególną uwagę na wyżej wspomniane porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. oraz porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą dotyczące dostępu przez Parlament Europejski do będących w posiadaniu Rady informacji sensytywnych w obszarze polityki zagranicznej i bezpieczeństwa⁽¹⁾; wyraża silne postanowienie korzystania ze swoich uprawnień budżetowych i prawa do demokratycznej kontroli w odniesieniu do WPZiB w związku ze wszystkimi instytucjonalnymi zmianami, w tym ustaleniami dotyczącymi finansowania ESDZ;

18. zauważa, że traktat lizboński objął procedurą zgody wszystkie porozumienia dotyczące kwestii, co do których zastosowanie ma zwykła procedura prawodawcza, i wzmocnił prawo Parlamentu do uzyskania od Komisji należytych informacji na temat postępów negocjacji umów międzynarodowych zgodnie z art. 218 TFUE; w związku z tym uważa, że należy zastanowić się nad wynegocjowaniem nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego z Parlamentem, aby zapewnić mu jasną definicję swojego zaangażowania na każdym etapie negocjacji prowadzących do zawarcia umowy międzynarodowej;

19. wzywa Radę Ministrów Spraw Zagranicznych, aby stanowiła kwalifikowaną większością głosów w przypadkach przewidzianych w nowym traktacie;

20. jest zdania, że – w świetle art. 42 ust. 2 i ust. 7 TUE oraz art. 10 protokołu nr 1 dotyczącego roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej – szcztkowe funkcje Unii Zachodnioeuropejskiej stały się nieaktualne; w związku z tym wzywa zainteresowane państwa członkowskie UE do działania zgodnie z art. XII traktatu o UZE i do zgłoszenia z rocznym wyprzedzeniem zamiaru wypowiedzenia tego traktatu; przypomina, że Parlament Europejski oraz parlamenty państw członkowskich UE mają prawo do sprawowania nadzoru parlamentarnego nad działaniami z zakresu WPZiB i WPBiO;

Sprawy dotyczące WPZiB o charakterze tematycznym

21. jest nadal zaniepokojony bezpieczeństwem dostaw energii i powtarzającymi się kryzysami gazowymi, takimi jak mający miejsce w styczniu 2009 r. kryzys rosyjsko-ukraiński, który uwypuklił wzrastającą zależność energetyczną UE od źródeł dostaw i od kanałów przesyłu; podkreśla również konieczność zapobiegania uzależnieniu energetycznemu UE od krajów trzecich, które osłabia swobodę prowadzenia polityki zagranicznej UE; przypomina, że należy pilnie odpowiedzieć na wyzwania związane z energią poprzez wdrożenie wspólnej zewnętrznej europejskiej polityki energetycznej; w związku z tym wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel, aby zdecydowanie realizowała zalecenia Parlamentu dotyczące opracowania spójnej i skoordynowanej polityki, w szczególności promując spójność UE w konstruktywnym dialogu z dostawcami energii, zwłaszcza Rosją, i z krajami tranzytowymi, wspierając priorytety energetyczne UE oraz broniąc wspólnych interesów państw członkowskich, rozwijając skuteczną dyplomację energetyczną i bardziej efektywne mechanizmy reagowania na sytuacje kryzysowe, a także promując dywersyfikację dostaw energii, zrównoważone wykorzystanie energii oraz rozwój odnawialnych źródeł energii; podkreśla, że jedynie wspólne podejście UE może zapobiec ewentualnym przyszłym ograniczeniom w dostawach ropy i gazu do państw członkowskich i zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne UE jako całości;

22. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umowy w sprawie projektu Nabucco; wzywa Komisję i Radę, aby dążyły do pomyślnej realizacji tej umowy; podkreśla znaczenie, jakie ma zagwarantowanie bezpieczeństwa energetycznego UE dzięki wspieraniu południowego korytarza dostaw ropy naftowej do Europy, w tym przez paneuropejski rurociąg Konstanca-Triest;

23. uważa, że istotne potencjalne zagrożenia i konflikty wynikają ze wzmożonej rywalizacji o dostęp do zasobów energetycznych i naturalnych oraz o kontrolę nad nimi, w związku z czym UE powinna nadal rozwijać politykę łagodzenia, dostosowania i oszczędności energii z myślą o zażegnaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa powstałych w wyniku zniszczenia środowiska i zmiany klimatu; w związku z tym podkreśla, że UE musi wzmacniać swoją wiodącą rolę w zarządzaniu klimatem na szczeblu globalnym i dalej rozwijać dialog z innymi kluczowymi podmiotami, takimi jak wschodzące potęgi (Chiny, Brazylia, Rosja, Indie), Stany Zjednoczone i kraje rozwijające się, zważywszy, że zmiana klimatu stała się kluczowym elementem stosunków międzynarodowych;

(1) Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1.

Środa, 10 marca 2010 r.

24. popiera dalsze zaangażowanie Unii w czynny i skuteczny sposób na rzecz rozwiązywania problemów o wymiarze światowym, w szczególności poprzez wzmocnienie struktury Narodów Zjednoczonych i nadanie specjalnego znaczenia konsolidacji uprawnień Rady Praw Człowieka i zniesieniu kary śmierci;

25. odnotowuje znaczenie zapobiegania konfliktom i zarządzania konfliktami, w tym odnowy i odbudowy po kryzysie; podkreśla potrzebę dalszego rozwoju przez UE strategii prewencyjnych, poprawy systemu wczesnego ostrzegania i zwiększenia współpracy z organizacjami regionalnymi zgodnie z Kartą NZ;

26. podkreśla, że wymiar zewnętrzny ma podstawowe znaczenie w pomyślnej realizacji europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; ponownie podkreśla znaczenie uporządkowanego zarządzania ruchami migracyjnymi; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie programu sztokholmskiego podczas posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2009 r.; uważa, że istotne jest nawiązanie współpracy z krajami pochodzenia i krajami tranzytowymi oraz promowanie stałej współpracy poprzez stosowanie polityki stawiania pozytywnych warunków; podkreśla konieczność zapobiegania nielegalnej imigracji poprzez wspieranie rozwoju na szczeblu lokalnym w krajach pochodzenia oraz konieczność zwalczania grup przestępczych zajmujących się handlem ludźmi; podkreśla, że zewnętrzny wymiar europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości musi zostać w pełni uwzględniony w europejskiej polityce zagranicznej;

27. podkreśla, że należy wzmocnić potencjał, aby zapewnić lepsze monitorowanie cywilnych i wojskowych misji Unii oraz umożliwić wyciąganie wniosków ze sposobu ich prowadzenia, z myślą o lepszym planowaniu przyszłych misji i zarządzaniu nimi; w związku z tym podkreśla również potrzebę bardziej strategicznego podejścia do misji EPBiO; proponuje, aby celem regularnych wspólnych spotkań konsultacyjnych była również ocena osiągnięć i niepowodzeń zakończonych misji, aby umożliwić wypracowanie dalekosiężnego podejścia z myślą o przyszłych potrzebach, obejmującego wszystkie aspekty (finansowanie, realizację, organizację pod względem administracyjnym);

28. apeluje do Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel, Rady i państw członkowskich o zadbanie o stosowną równowagę między cywilnym i wojskowym potencjałem planistycznym w Sekretariacie Rady oraz o zapewnienie odpowiedniej liczby personelu w organach wymiaru sprawiedliwości, administracji cywilnej, cel i mediacji, tak aby zapewnić misjom WPBiO właściwe i wystarczające wsparcie fachowe;

29. wzywa w związku z tym do zatrudnienia odpowiedniej liczby personelu cywilnego oraz nalega na państwa członkowskie, aby korzystały ze stworzonej przez ESDZ sposobności do grupowania dostępnych w danej chwili zasobów w celu uzyskania spójnych, skutecznych i sprawnych zdolności planowania w zarządzaniu kryzysowym;

30. wzywa państwa członkowskie do podwojenia wysiłków mających na celu znalezienie i rozmieszczenie wystarczającej liczby przydatnych i wykwalifikowanych pracowników – z uwzględnieniem równowagi płci – którzy będą uczestniczyć w cywilnych i wojskowych przedsięwzięciach WPBiO na całym świecie w ramach spójnych i dobrze skoordynowanych struktur, w tym na obszarach wysokiego ryzyka, gdyż sukces misji WPBiO w dużej mierze zależy od umiejętności i wiedzy dobrze wyszkolonego personelu; w związku z tym domaga się wspólnego szkolenia pracowników biorących udział w misjach WPBiO; wyraża pełne poparcie dla wysiłków już włożonych w opracowanie wytycznych i wymianę najlepszych praktyk w dążeniu do poprawy wspólnego szkolenia personelu; jest przekonany, że większa spójność i konsekwencja odnośnie do personelu w terenie poprawi prowadzenie misji oraz ułatwi oddelegowanie obywateli UE, których zatrudnianie – z czysto budżetowego punktu widzenia – jest korzystniejsze od naboru pracowników międzynarodowych;

31. wzywa Radę Europejską i Komisję do zwiększenia zaangażowania UE w wielostronne negocjacje w sprawie ograniczenia rozprzestrzeniania broni jądrowej;

32. ponownie zwraca uwagę na potrzebę rozbrojenia i wzmocnionych międzynarodowych gwarancji nierozprzestrzeniania broni jądrowej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie z dnia 4 grudnia 2009 r., w którym prezydent Stanów Zjednoczonych i prezydent Federacji Rosyjskiej zobowiązali się do kontynuowania współpracy po wygaśnięciu układu o redukcji zbrojeń strategicznych (START), i oczekuje na jak najszybsze podpisanie i wejście w życie nowego układu o zbrojeniach strategicznych; jednocześnie wzywa UE i jej państwa członkowskie do nasilenia działań dyplomatycznych, tak aby pomyślnie przeprowadzić przegląd układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej w maju 2010 r.;

Środa, 10 marca 2010 r.

33. podkreśla znaczenie pełnego włączenia celów związanych z równouprawnieniem płci, prawami człowieka i dobrym zarządzaniem w planowanie i prowadzenie wszystkich misji i operacji WPBiO, w tym misji rozpoznawczych, gdyż świadomość kwestii związanych z równouprawnieniem płci i wrażliwość na nie przyczynia się do skuteczności operacyjnej i do zrozumienia sytuacji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje mianowanie doradcy do spraw równouprawnienia płci przy niemal wszystkich misjach WPBiO; wyraża ubolewanie z powodu braku kobiet wśród 11 specjalnych przedstawicieli UE; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel, aby systematycznie uwzględniała równouprawnienie płci i wzmocnienie pozycji kobiet w dialogu politycznym i debatach na temat strategii politycznych pomiędzy UE a krajami partnerskimi;

34. wyraża zadowolenie z powodu istotnej roli, jaką pełnią obrońcy praw człowieka na całym świecie; pozytywnie odnosi się do faktu, że Rada Spraw Zagranicznych na posiedzeniu w dniu 8 grudnia 2009 r. wyraziła swoje zobowiązanie do wspierania obrońców praw człowieka poprzez organizowanie posiedzeń publicznych z ich udziałem i zwiększanie widoczności ich działań;

35. wzywa Radę, aby włączyła aspekty związane z prawami człowieka i dobrym zarządzaniem do zakresu kompetencji specjalnych przedstawicieli UE oraz powołała doradców ds. praw człowieka i dobrego zarządzania na stanowiska w ramach personelu specjalnych przedstawicieli UE;

Główne priorytety na obszarach geograficznych

36. zaleca, by UE zintensyfikowała dialog polityczny z krajami i regionami trzecimi, szczególnie z partnerami strategicznymi, tak aby skoordynować stanowiska w organizacjach międzynarodowych oraz wspierać i promować demokrację, praworządność i poszanowanie praw człowieka; przypomina w związku z tym o istotnej roli, jaką odgrywa działalność dyplomatyczna Parlamentu, stanowiąca narzędzie uzupełniające w stosunkach Unii z krajami i regionami trzecimi; w związku z tym jest zdania, że Wiceprzewodnicząca/Wysoka Przedstawiciel i podległe jej służby, w tym wysocy przedstawiciele UE, powinni współpracować z Parlamentem przy obmyślaniu wspólnych strategii wobec krajów i regionów partnerskich oraz być gotowi do ustnego i pisemnego wspomaganie Parlamentu w odniesieniu do konkretnych kwestii i wizyt;

37. wzywa Radę, państwa członkowskie i Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do czynnego poszukiwania pokojowych rozwiązań konfliktów międzynarodowych oraz do wzmocnienia unijnych mechanizmów zapobiegania konfliktom;

Organizacje międzynarodowe

38. podkreśla rolę Organizacji Narodów Zjednoczonych jako głównego gwaranta pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz najszerzego forum współpracy wielostronnej; uważa, że wzmocnienie globalnego zarządzania, instytucji międzynarodowych i poszanowania prawa międzynarodowego ma niezwykle istotne znaczenie dla skutecznej wielostronności oraz że w związku z tym musi ono być nadrzędnym priorytetem strategicznym Unii; uważa, że instytucje i państwa członkowskie UE powinny nadal czynić wysiłki na rzecz zacieśnienia współpracy i koordynacji z partnerami strategicznymi o oddziaływaniu globalnym, w szczególności w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych; w związku z powyższym podkreśla pilną potrzebę omówienia kwestii globalnych budzących ogólny niepokój o stabilność Europy i świata, takich jak terroryzm, przestępczość zorganizowana, bezpieczeństwo energetyczne, zmiana klimatu, realizacja MCR i eliminowanie ubóstwa, zarządzanie kryzysowe, zapobieganie konfliktom i ich rozwiązywanie, nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia i rozbrojenie, zarządzanie migracjami oraz promowanie praw człowieka i swobód obywatelskich;

39. za istotne uważa odpowiednie wyposażenie właściwych delegacji UE w siedzibach ONZ w Nowym Jorku i Genewie w środki i personel, aby mogły one wiarygodnie i skutecznie realizować w praktyce nowe ustalenia instytucjonalne wynikające z traktatu lizbońskiego; w związku z tym z zaniepokojeniem zauważa, że podejście oparte na neutralności budżetowej jest sprzeczne z tą pilną potrzebą szybkiego i skutecznego zapewnienia obecności UE w ONZ w początkowej fazie wdrażania traktatu lizbońskiego;

40. jest zdania, że OBWE zapewnia istotne ramy służące przywróceniu zaufania i zacieśnianiu współpracy pomiędzy krajami Europy, Azji Środkowej i Ameryki Północnej w odniesieniu do szeregu zagadnień, w tym kwestii nierozprzestrzeniania broni jądrowej, rozbrojenia, współpracy gospodarczej i ochrony oraz promowania praw człowieka i praworządności; popiera zatem wzmocnienie OBWE, również poprzez zapoczątkowanie dyskusji na temat nadania organizacji osobowości prawnej;

Środa, 10 marca 2010 r.

41. niezależnie od międzynarodowych zobowiązań UE wynikających z Karty Narodów Zjednoczonych, uważa, że UE i NATO powinny rozwijać bardziej intensywne i skuteczne partnerstwo, uwzględniając stopniowy rozwój unijnej polityki zagranicznej oraz polityki bezpieczeństwa i obrony, przy pełnym poszanowaniu autonomii w podejmowaniu decyzji przez obie organizacje; w tym celu zaleca przegląd tzw. porozumienia Berlin Plus oraz rozwój bardziej strategicznego dialogu na temat wspólnych interesów strategicznych i planowania awaryjnego; apeluje o ułatwienie szerszej praktycznej współpracy w terenie na szczeblu wojskowym i cywilnym, zwłaszcza w przypadkach kiedy obie organizacje prowadzą misje w tym samym obszarze działań; w związku z tym ubolewa nad nierozwiązanym sporem pomiędzy Turcją a Cyprem, który w coraz większym stopniu zagraża skuteczności i wiarygodności zarówno UE, jak i NATO;

Stosunki transatlantyckie

42. ponawia swoje zaangażowanie na rzecz partnerstwa transatlantyckiego, będącego ważnym elementem i jedną z głównych osi działań zewnętrznych UE; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do zadbania o to, aby UE działała jako spójny, aktywny, równoprawny, a jednocześnie niezależny partner USA we wzmacnianiu światowego bezpieczeństwa i stabilności, w promowaniu pokoju, przestrzegania praw człowieka i realizowaniu milenijnych celów rozwoju oraz w przyjmowaniu jednolitego podejścia do światowych wyzwań, takich jak rozprzestrzenianie broni jądrowej, terroryzm, zmiana klimatu i bezpieczeństwo energetyczne; jest zdania, że traktat lizboński stwarza sprzyjające warunki do poprawy i odnowienia ram stosunków UE-USA; zachęca Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do działania na rzecz wzmocnienia instytucjonalnych mechanizmów UE-USA zgodnie z rezolucjami Parlamentu; podkreśla, że działalność Transatlantyckiej Rady Gospodarczej powinna zostać wzmocniona w ramach dążenia do celu, jakim jest rzeczywisty zintegrowany rynek transatlantycki, oraz że taki rynek powinien stanowić podstawę dla wzmocnionego partnerstwa transatlantyckiego; zdecydowanie popiera szeroko zakrojone wysiłki transatlantyckiego dialogu ustawodawczego na rzecz stworzenia skutecznych relacji pomiędzy prawodawcami, jakimi są Parlament Europejski i Kongres USA;

43. apeluje do obu partnerów – UE i USA – o zachęcanie Chin, Indii, Rosji, Brazylii i innych wschodzących potęg do wspólnej odpowiedzialności za światowy porządek i zapobieganie konfliktom, a także pokojowe ich rozstrzygnięcie w poszanowaniu prawa międzynarodowego; uważa, że UE i USA powinny w pełni popierać gospodarczy i społeczny rozwój tych krajów w ramach uczciwej współpracy, ale jednocześnie nalega, aby kraje te przyjęły na siebie światowe zobowiązania, w szczególności w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu oraz w zakresie zrównoważonego rozwoju;

Balkany Zachodnie

44. podkreśla, że kraje Bałkanów Zachodnich są objęte procesem rozszerzenia; uważa, że stabilność na Bałkanach Zachodnich, opierająca się na praworządności, powinna pozostawać naczelnym priorytetem działań zewnętrznych Unii i w związku z tym przywiązuje najwyższą wagę do wysiłków na rzecz zbliżenia krajów tego regionu do UE z myślą o wspólnym celu integracji europejskiej, m.in. poprzez wspieranie reform oraz zacieśnianie współpracy regionalnej i wzmacnianie pojednania międzyetnicznego, aby spełnić kryteria kopenhaskie i przygotować się do przystąpienia; zaleca zwołanie międzynarodowej konferencji w sprawie przyszłości Bałkanów Zachodnich, na której zbiorą się wszystkie kraje regionu i właściwe podmioty na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, aby określić obecne wyzwania, przed jakimi stoi ten region oraz podjąć stosowne działania;

45. z zadowoleniem zauważa coraz bardziej pokojową i stabilną sytuację w Kosowie oraz wysiłki na rzecz budowy wieloetnicznego społeczeństwa, co pokazały spokojne i zorganizowane wybory lokalne, które odbyły się w dniu 15 listopada 2009 r.; ma świadomość faktu, że nie wszystkie państwa członkowskie uznały niepodległość Kosowa; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że misja EULEX, mająca za zadanie dbać o praworządność w Kosowie, będąca jak dotąd największą misją cywilną w ramach WPBiO prowadzoną przez UE, funkcjonuje z pełną zdolnością operacyjną opartą na bezstronnym podejściu ONZ; podkreśla znaczenie misji w promowaniu pojednania międzyetnicznego, praworządności, porządku publicznego i bezpieczeństwa w całym Kosowie, poprzez pomoc kosowskim instytucjom, władzy sądowniczej oraz organom ścigania w postępowaniach na drodze do stabilności i odpowiedzialności; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję o otwarciu nowego biura EU na północy; zauważa jednak, że należy zwiększyć liczbę prokuratorów pracujących w EULEX, oraz wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dodatkowego personelu;

46. zachęca Radę, aby przy wsparciu społeczności międzynarodowej kontynuowała wysiłki zmierzające do prowadzenia dialogu z liderami politycznymi Bośni i Hercegowiny, w celu wspierania tego państwa i jego obywateli w utrzymaniu się na drodze do integracji europejskiej; zauważa wspólne wysiłki dyplomatyczne podjęte przez prezydencję UE, Komisję Europejską i administrację USA oraz zaleca dalsze negocjacje przy uwzględnieniu poprzednich ustaleń, których dokonali politycy w Bośni i Hercegowinie; przypomina o potrzebie większego zaangażowania parlamentarzystów i społeczeństwa obywatelskiego w utrzymanie dobrze funkcjonującego państwa;

Środa, 10 marca 2010 r.

Partnerstwo wschodnie, współpraca czarnomorska

47. nadal popiera rozwój partnerstwa wschodniego z europejskimi krajami ościennymi Unii, prowadzącego do ich integracji gospodarczej z rynkiem wewnętrznym i intensyfikującego współpracę polityczną, gospodarczą i kulturalną; podkreśla znaczenie zapewnienia temu partnerstwu wiarygodnych projektów i konkretnych średnio- i długoterminowych środków zachęcających do reformy, które wzmocniłyby zaangażowanie społeczeństw w krajach partnerskich w proces modernizacji i integracji z UE; w szczególności zaznacza, że potrzebne jest stopniowe usuwanie – przy jednoczesnym utrzymaniu bezpieczeństwa wszystkich obywateli UE – wszelkich przeszkód w swobodnym przemieszczaniu się osób (w tym, docelowo, wprowadzenie podróży bezwizowych) oraz zacieśnienie współpracy we wszystkich aspektach bezpieczeństwa, zwłaszcza bezpieczeństwa energetycznego; ponownie wyraża pogląd, że partnerstwo wymaga odpowiednich środków finansowych; podkreśla konieczność zagwarantowania, że partnerstwo dopełnia regionalne inicjatywy, w szczególności Synergię czarnomorską;

48. ponownie podkreśla znaczenie, jakie dla UE ma skuteczniejsza współpraca regionalna w ramach wschodniego sąsiedztwa, w duchu której UE będzie wspierać realizację zorientowanych na wynik projektów w ramach w pełni uzupełniających się inicjatyw: partnerstwa wschodniego i Synergi czarnomorskiej;

49. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do intensyfikacji działań służących realizacji projektów w ramach Synergii czarnomorskiej; wzywa również Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do opracowania nowych koncepcji dotyczących skutecznej strategii współpracy czarnomorskiej,

50. z zadowoleniem przyjmuje proeuropejską postawę nowego rządu Republiki Mołdowy i ma nadzieję na przyspieszenie wewnętrznych reform w kraju, które pozwoli osiągnąć integrację gospodarczą oraz polityczne i instytucjonalne zbliżenie między Republiką Mołdowy a UE; zachęca Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do określenia wielostronnych rozwiązań na rzecz odblokowania sytuacji w Naddniestrzu;

51. przyjmuje do wiadomości przebieg i wynik wyborów prezydenckich na Ukrainie; apeluje do wszystkich stron o działanie na rzecz niezbędnej stabilizacji politycznej, gospodarczej i społecznej na Ukrainie poprzez wzmocnienie wysiłków proreformatorskich; zachęca Ukrainę do większej interoperacyjności z Unią Europejską, umacniając tym samym perspektywy integracji z UE;

Rosja

52. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do zagwarantowania, że podejście UE do Rosji, w tym negocjacji w sprawie nowej umowy o partnerstwie i współpracy, będzie spójne oraz oparte na przestrzeganiu takich wartości jak demokracja, poszanowanie praw człowieka i praworządność, w tym prawo międzynarodowe; podkreśla jednocześnie potrzebę zacieśnionego partnerstwa z Rosją, opartego na obustronnym szacunku i wzajemności, w zakresie takich kwestii, jak zwalczanie terroryzmu, bezpieczeństwo energetyczne i bezpieczeństwo dostaw energii, zmiany klimatu, rozbrojenie, zapobieganie konfliktom i nierozprzestrzenianie broni jądrowej oraz w odniesieniu do Iranu, Afganistanu i Bliskiego Wschodu, w dążeniu do wzmocnienia globalnego bezpieczeństwa i stabilności; uważa, że współpraca w tych kwestiach powinna tworzyć podstawę dla nowego porozumienia UE-Rosja, oczekuje zatem na szybki postęp trwających obecnie negocjacji w sprawie nowego kompleksowego porozumienia, które powinno znacznie umocnić stosunki UE-Rosja; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do koordynacji działań, ułatwienia konsultacji i poprawy komunikacji między państwami członkowskimi w odniesieniu do dwustronnych stosunków z Federacją Rosyjską w sprawach wspólnej troski; podkreśla potrzebę skoordynowania przez państwa członkowskie stosunków z Federacją Rosyjską w oparciu o ogólne interesy Unii i w taki sposób, aby właściwie i spójnie odzwierciedlać te interesy i je wspierać;

Zakaukazie

53. apeluje do Rady, aby nalegała na pełne wdrożenie porozumienia o rozejmie między Federacją Rosyjską a Gruzją, oraz wzywa UE do stania na straży zasady nienaruszalności terytorialnej Gruzji oraz zasady szacunku dla mniejszości; z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatu misji obserwacyjnej UE i apeluje do Rady o zapewnienie obserwatorom UE pełnego dostępu do wszystkich obszarów dotkniętych konfliktem, w tym separatystycznych regionów Abchazji i Osetii Południowej, i o wykorzystanie do tego celu instrumentów finansowych UE, aby nieść pomoc ludności na całym obszarze objętym konfliktem; w związku ze sprawozdaniem niezależnej międzynarodowej misji rozpoznawczej ds. konfliktu w Gruzji wzywa UE do wyciągnięcia wniosków z przeszłości w celu wypracowania skutecznych mechanizmów zapobiegania konfliktom, obejmujących promowanie indywidualnych kontaktów międzyludzkich;

Środa, 10 marca 2010 r.

54. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do intensyfikacji wysiłków UE na rzecz skutecznego zapobiegania konfliktom oraz pokojowego, zgodnego z prawem międzynarodowym rozstrzygnięcia konfliktów w Górskim Karabachu i w Naddniestrzu, a także, przede wszystkim, konfliktu między Rosją i Gruzją oraz jej separatystycznymi regionami Osetią Południową i Abchazją, nadając nowy impuls rozmowom w Genewie; podkreśla groźbę potencjalnych skutków wybuchu zamrożonych konfliktów w regionie; zaleca w związku z tym zwołanie konferencji w sprawie bezpieczeństwa i współpracy na Zakaukaziu, obejmującej bezpośrednio zainteresowane kraje i właściwe podmioty na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, w celu opracowania paktu stabilizacji dla Zakaukazia; z zadowoleniem przyjmuje zbliżenie się w ostatnim czasie rządów Turcji i Armenii, a także wzywa parlamenty tych krajów do ratyfikacji umów;

Bliski Wschód

55. podkreśla, że negocjacje dotyczące procesu pokojowego powinny być prowadzone w ograniczonych ramach czasowych i w atmosferze wzajemnego zaufania; uważa, że ich celem powinno być utworzenie niezależnego, demokratycznego i zdolnego do funkcjonowania państwa palestyńskiego w granicach z 1967 r., pokojowo i bezpiecznie funkcjonującego ramię w ramię z państwem izraelskim w ramach międzynarodowo uznanych granic, zgodnie ze wszystkimi odpowiednimi rezolucjami ONZ;

56. wzywa UE, aby zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 12 grudnia 2009 r. odgrywała większą rolę polityczną w obecnych staraniach międzynarodowych na rzecz wznowienia procesu pokojowego, wspólnej z jej zaangażowaniem finansowym we wspieranie gospodarczej odbudowy Palestyny oraz w rozwiązywanie dramatycznego kryzysu humanitarnego w Strefie Gazy; wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel do rozważenia wszelkich środków służących wspieraniu trwałego pokoju w regionie;

57. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o przedłużeniu mandatu misji policyjnej UE na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) do grudnia 2010 r.; uważa, że potrzebne jest bardziej zdecydowane wspieranie rozwoju praworządności oraz potencjału policyjnego, i wzywa do wzmocnionych wysiłków w tym zakresie; odnotowuje decyzję Rady o przedłużeniu mandatu misji granicznej UE w Rafah (EUBAM Rafah) oraz jej determinację i gotowość do wznowienia tej misji; uważa, że ta determinacja powinna zaowocować konkretnymi inicjatywami mającymi na celu przywrócenie swobody przemieszczania się na Terytoriach Palestyńskich oraz reaktywację wynegocjowanego w 2005 r. i podpisanego przez zainteresowane strony porozumienia o przemieszczaniu się osób i dostępie do Strefy Gazy;

Unia dla Śródziemnomorza

58. za istotne uważa zacieśnienie dialogu politycznego między członkami Unii dla Śródziemnomorza na wszystkich szczeblach w celu zlikwidowania napięć, które opóźniły utworzenie sekretariatu z siedzibą w Barcelonie oraz promowanie konkretnych projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania społecznego, gospodarczego i ekologicznego; ma nadzieję, że Unia dla Śródziemnomorza może pozytywnie przyczynić się do rozwiązania konfliktów na Bliskim Wschodzie, zbliżenia między Turcją i Cyprzem oraz do demokratycznego rozwoju państw arabskich;

59. jest zdania, że Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego mogłaby przyczynić się do złagodzenia napięć na Bliskim Wschodzie poprzez promowanie konkretnych projektów w dziedzinie współpracy dla całego regionu; jednocześnie podkreśla, że środki służące budowaniu zaufania pomiędzy Palestyńczykami i Izraelczykami, których celem jest osiągnięcie sprawiedliwego i trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie, mają podstawowe znaczenie dla ułatwienia odpowiedniego funkcjonowania tej nowej instytucji;

60. podkreśla, że z punktu widzenia UE wspólne przewodnictwo musi być spójne z przepisami dotyczącymi reprezentowania Unii na zewnątrz, zgodnie z traktatem lizbońskim; przypomina, że traktat lizboński umożliwia UE zapewnienie jednolitości, spójności i ciągłości jej reprezentacji w nowych instytucjach Unii dla Śródziemnomorza;

Azja

61. zauważa, że Afganistan po wyborach wchodzi obecnie w decydujący i krytyczny okres, przy czym utworzenie nowego rządu w Kabulu zapewnia możliwość ujęcia w ramy nowego programu i nowego kontraktu z obywatelami afgańskimi;

Środa, 10 marca 2010 r.

62. z zadowoleniem przyjmuje plan działań Rady na rzecz wzmocnienia działań UE w Afganistanie i Pakistanie, przyjęty w październiku 2009 r. na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, oraz jej deklarację o dalszej gotowości do pomocy w podejmowaniu wyzwań w regionie, we współpracy z zainteresowanymi krajami i partnerami międzynarodowymi, podkreśla jednak, że plan pozostanie tylko planem, o ile państwa członkowskie UE nie zobowiążą się jasno do udziału w jego wdrażaniu; wzywa Radę, Komisję i prezydencję do niezwłocznego podjęcia zespolonych wysiłków na rzecz wdrożenia planu; wzywa Radę do czynienia większych postępów w kierunku pełnego rozmieszczenia personelu misji EUPOL w celu wprowadzenia trwałych i skutecznych rozwiązań dotyczących policji cywilnej, zdolnych do poprawy warunków bezpieczeństwa;

63. uznaje, że Pakistan nadal stoi przed bardzo poważnymi wyzwaniami, i popiera zdecydowane wsparcie UE dla silnego, świeckiego i cywilnego rządu Pakistanu; podkreśla kluczową rolę Pakistanu w regionie i przypomina, że stabilny, demokratyczny i dobrze prosperujący Pakistan ma także centralne znaczenie dla podejmowania wyzwań globalnych, takich jak walka z terroryzmem, nierozprzestrzenianie broni jądrowej, walka z handlem narkotykami i prawa człowieka, oraz zdecydowanie zachęca go do przyjęcia kompleksowej strategii mającej na celu walkę z terroryzmem i usuwanie przyczyn leżących u jego podstaw;

64. popiera zaangażowanie UE na rzecz wspierania demokracji w zjednoczonym federalnym Iraku; podkreśla swoje poparcie dla silnego i trwałego zaangażowania UE na rzecz rozwoju praworządności w Iraku oraz z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie o rok mandatu misji EUJUST LEX oraz jej działania pilotażowe na terytorium irackim; oczekuje na podjęcie dalszych działań planowanych w tym kontekście, zgodnie z obietnicą Rady; apeluje o większe współdziałanie na poziomie instytucjonalnym z organami regionalnego rządu kurdyjskiego, zwłaszcza w kwestiach gospodarczych; wzywa Komisję do przyspieszenia uruchomienia jej siedziby w Bagdadzie;

65. wyraża poważne zaniepokojenie wydarzeniami politycznymi w Iranie i informacjami o oszustwie wyborczym na szeroką skalę podczas wyborów prezydenckich w czerwcu 2009 r., co doprowadziło do wybuchu największych protestów w 30-letniej historii Republiki Islamskiej, którym wciąż towarzyszą demonstracje i brutalne represje ze strony sił bezpieczeństwa; jest bardzo zaniepokojony nie tylko aresztowaniami, torturami i zabójstwem przeciwników politycznych, lecz także impasem w negocjacjach dotyczących programu nuklearnego Iranu, a także wzywa irański rząd do przystąpienia do poważnych negocjacji w sprawie broni atomowej; ubolewa, że wizyta delegacji Parlamentu Europejskiego ds. Iranu przewidziana na styczeń 2010 r. została odwołana przez irańskie władze i solidaryzuje się z tymi Irańczykami, którzy z narażeniem życia dalej publicznie domagają się poszanowania praw człowieka i większych swobód demokratycznych w Iranie; potępia wysiłki Iranu zmierzające do zablokowania wolności informacji poprzez zakłócanie zagranicznych audycji i Internetu; apeluje do Rady i Komisji o rozważenie sankcji przeciwko poszczególnym członkom administracji i służb bezpieczeństwa odpowiedzialnym za powszechne naruszanie praw człowieka oraz o opracowanie środków wsparcia tych uczestników „zielonego ruchu”, którzy cierpią z powodu prześladowania lub wygnania i znajdują się w trudnej sytuacji;

66. odnotowuje fakt, że stosunki gospodarcze między UE i Chinami stale się rozwijają, a bezpośrednie kontakty międzyludzkie są głębsze i na szerszą skalę; pozostaje jednak głęboko zaniepokojony brakiem chęci ze strony chińskich władz, aby zająć się licznymi przypadkami łamania praw człowieka i zapewnić społeczeństwu korzystanie z podstawowych praw i swobód;

67. oczekuje wypracowania strategicznych relacji między UE i Chinami i wyraża pragnienie poszukiwania sposobów zacieśnienia tych stosunków w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, które wykraczają poza sektor gospodarczy i sektor handlowy;

68. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podjęte przez Tajpej i Pekin na rzecz poprawy stosunków po obu stronach cieśniny, które przyczyniają się do umocnienia stabilności i bezpieczeństwa we Wschodniej Azji, a także zachęca obie strony do dalszego umacniania dialogu, praktycznej współpracy i budowania zaufania; pochwała oświadczenie Rady z dnia 8 maja 2009 r., które potwierdza jej wsparcie dla udziału Tajwanu w WHO; zdecydowanie popiera udział Tajwanu jako obserwatora w odpowiednich organizacjach i działaniach międzynarodowych takich jak ICAO i UNFCCO, gdzie udział Tajwanu jest ważny dla UE i światowych interesów;

69. ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla zacieśniania strategicznych stosunków między UE a Indiami i dla poszukiwania dalszych sposobów poprawy tych stosunków w zakresie gospodarki, polityki, bezpieczeństwa i handlu, które są przedmiotem zainteresowania obu stron;

Środa, 10 marca 2010 r.

70. uznaje rosnące znaczenie ASEAN jako siły napędowej stabilności i dobrobytu w regionie; wierzy, że przed Unią i ASEAN – dwiema organizacjami zaangażowanymi w integrację regionalną – leżą wielkie możliwości współpracy; zauważa, że konieczne są działania mające na celu wzmocnienie stosunków gospodarczych i handlowych między Unią a ASEAN, aby pomóc skonsolidować ogólne relacje między obydwoma regionami i umożliwić dalsze postępy w zakresie współpracy politycznej i bezpieczeństwa, szerzenia demokracji i praw człowieka, a także dalszy postęp w dziedzinie energii i środowiska naturalnego, jak również w dziedzinie działalności społeczno-kulturalnej oraz współpracy i rozwoju;

Afryka

71. z satysfakcją odnotowuje, że operacja EUNAVFOR Atalanta w dalszym ciągu z powodzeniem przyczynia się do bezpieczeństwa morskiego u wybrzeży Somalii, chroniąc wycarterowane przez Światowy Program Żywnościowy statki dostarczające pomoc do Somalii, statki przewożące niezbędne ładunki do misji pokojowej Unii Afrykańskiej w Somalii i inne statki narażone na ataki; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o przedłużeniu mandatu operacji do 12 grudnia 2010 r.; wyraża poparcie dla podjęcia operacji zarządzania kryzysowego, która wesprze szkolenia krajowych sił bezpieczeństwa tymczasowego rządu federalnego Somalii; podkreśla konieczność włączenia wyszkolonych sił bezpieczeństwa do struktur państwowych i struktur dowodzenia, aby po powrocie nie zwróciły się przeciwko rządowi, który mają chronić;

Ameryka Łacińska

72. przypomina raz jeszcze o propozycji – przedstawionej w rezolucji Parlamentu z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie światowego partnerstwa i wspólnej strategii na rzecz stosunków między UE a Ameryką Łacińską ⁽¹⁾, a następnie powtórzonej w rezolucjach Parlamentu z dnia 27 kwietnia 2006 r. ⁽²⁾ i 24 kwietnia 2008 r. ⁽³⁾, przyjętych z myślą o szczytach UE-Ameryka Łacińska i Karaiby (EU-LAC) odpowiednio w Wiedniu i w Limie – dotyczącej sporządzenia europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, która, na podstawie Karty ONZ, pozwoliłaby na wspólne działania i inicjatywy polityczne i strategiczne oraz w dziedzinie bezpieczeństwa; wzywa Radę i Komisję, aby podjęły aktywne kroki na rzecz realizacji tego ambitnego planu i poparły tę propozycję na kolejnym szczycie EU-LAC, który odbędzie się w maju 2010 r. w Madrycie;

73. uważa, że kwestiami priorytetowymi powinny być negocjacje w sprawie umowy o stowarzyszeniu z państwami Ameryki Środkowej, jak również postępy w zakresie wznowionych negocjacji dotyczących umowy o stowarzyszeniu z Mercosur; odnotowuje zakończenie negocjacji nad umową wielostronną z krajami Wspólnoty Andyjskiej; podejmie wyważone działania celem należytego przeprowadzenia procedury ratyfikacji tych umów przez Parlament, tak aby miały one korzystny wpływ na wszystkie zagadnienia stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania;

*

* * *

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego UZE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, s. 569.

⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, s. 123.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0177.